

Σατανισμός τῆς «Νέας Ἐποχῆς»

π. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς
ἐπί τῶν αἵρέσεων

1. Ἡ θεωρητικὴ βάση τοῦ σατανισμοῦ.

Ὅπως εἶναι γνωστό, κύρια «δόγματα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου» εἶναι ἡ «πίστις» σέ ἀπρόσωπο «θεό» καί ἡ κατάργησις τῆς διακρίσεως μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι «θεός» κατ' οὐσίαν, ἢ ἀλλοιῶς «ἐκροή» τοῦ «θεοῦ». Κατά συνέπειαν, ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο δέν νοεῖται.

Ὁ αὐτοθεοποιημένος καί αὐτονομημένος αὐτός ἄνθρωπος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος χαράσσει καί τόν «ἠθικό νόμο». Κατά τόν «νόμο» αὐτό ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ζῆ ὅπως θέλει, νά κάνει ὅ,τι θέλει. Τό καλό καί τό κακό εἶναι οἱ δύο ὄψεις τοῦ ἴδιου νομίσματος, χωρίς καμία οὐσιαστική διαφορά.

Πάνω σ' αὐτές τίς «ἀρχές», οἱ ὁποῖες χαρακτηρίζουν κάθε παραθρησκευτική ομάδα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», κινεῖται ἡ θεοσοφία τῆς Ἑλενα Μπλαβάτσκι καί τῶν διαδόχων της στόν ἀποκρυφισμό. Οἱ ἴδιες αὐτές «ἀρχές» στήν ἀκραία μορφή τους ἐκδηλώνονται καί μέσα ἀπό τά διάφορα εἶδη τοῦ σύγχρονου σατανισμοῦ. Πράγματι, καί ὁ νεοσατανισμός μάχεται τήν πίστη στόν Ἕνα καί Ἀληθινό Θεό, καταργεῖ τήν διάκριση καλοῦ καί κακοῦ καί κηρύσσει τήν λατρεία στόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο. Μία λατρεία ὁμως σύμφωνη μέ τό ἀρχαῖο «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως», πού προτρέπει τόν αὐτονομημένο λάτρη της νά αὐτολατρευτεῖ μέσα σέ ἕνα ἐγκληματικό δόγμα, καταγραμμένο στό «εὐαγγέλιο τοῦ σατανισμοῦ» τό «βιβλίον τοῦ Νόμου» τοῦ Aleister Crowley: «Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τό δικαίωμα νά ζεῖ σύμφωνα μέ τό δικό του νόμο, νά παίξει ὅπως θέλει, νά ξεκουράζεται ὅπως θέλει, νά πεθαίνει ὅποτε θέλει καί ὅπως θέλει.... Νά σκέπτεται ὅ,τι θέλει, νά λέει ὅ,τι θέλει.... νά ἀγαπᾷ ὅπως θέλει. Καί ἐκπληρῶστε τήν ἐπιθυμία σας σέ ἀγάπη ὅπως θέλετε, ὅποτε θέλετε, ὅπου θέλετε καί μέ ὅποιον θέλετε!.... ὁ ἄνθρωπος ἔχει τό δικαίωμα νά θανατώνει ὅλους ἐκεῖνους πού προσπαθοῦν νά τοῦ ἀφαιρέσουν αὐτό τό δικαίωμα. Οἱ σκλάβοι πρέπει νά ὑπηρετοῦν».

2. Ἱστορικά στοιχεῖα.

Ὁ σύγχρονος σατανισμός, ἡ νεοσατανισμός ἔχει τίς ρίζες του στόν μεσαίωνα. «Μεσσίας» τοῦ νεοσατανισμοῦ εἶναι ὁ Ἄγγλος μάγος Aleister Crowley (1875-1947) πού ἦταν βασικό στέλεχος τοῦ «Τάγματος τοῦ Ναοῦ τῆς Ανατολῆς» (OTO). Αὐτός συνέταξε τό «Βιβλίον τοῦ Νόμου» σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «θεός εἶναι ὁ ἄνθρωπος» καί τό οὐσιαστικό σ' αὐτό τό «θεό» εἶναι τό θέλημά του (βλ.περισσότερα στό βιβλίον τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Νεοσατανισμός, σελ.205). Ἀπό τήν ὀργάνωσις τοῦ Crowley προῆλθαν πολλές ἄλλες θυγατρικές σατανιστικές ομάδες.

Μέ βάση τήν ὀργάνωσις τοῦ Crowley καί μέ ἀνάμειξη ἄλλων σατανιστικῶν «παραδόσεων» ἢ «τάσεων» ἰδρύθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ ἀπό τόν Anton Szandon Lavey, στίς 30 Ἀπριλίου 1966, στήν Καλιφόρνια. Γι' αὐτό ἡ ἡμερομηνία αὐτή ἀποτελεῖ τήν βασική σατανιστική ἐορτή. Τό 1968 ὁ Lavey ἐξέδωκε τήν «Βίβλον τοῦ Σατανᾶ» καί τό 1972 τό «Τυπικό τοῦ Σατανᾶ». Καίτοι ἡ ὀργάνωσις αὐτή ἀνήκει στόν λεγόμενο ὀρθολογιστικό σατανισμό, πού πιστεύει ὅτι ὁ Σατανᾶς δέν ἀποτελεῖ ὄντοτητα, ἀλλά ἀντιπροσωπεύει τίς φυσικές δυνάμεις τοῦ σκότους, ἐν τούτοις εἶναι ἡ πιό καλά ὀργανωμένη σατανιστική ομάδα.

Ὅπως καί ἄλλες σατανιστικές ὀργανώσεις ἔτσι κι αὐτή ἔχει ὡς σύμβολο τήν ἀντεστραμμένη ἀποκρυφιστική πεντάλφα, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται ἐνίοτε καί «Μπαθομέτ», ὅπως καί τό ἄλλο σύμβολο τῶν σατανιστῶν μέ τήν μορφή τράγου, πού συμβολίζει τόν Σατανᾶ.

Στήν δεκαετία 1960 - 1970 προῆλθε ἀπό διάφορες ομάδες ὁ λεγόμενος Ἐωσφορισμός. Αὐτός τιμᾷ καί λατρεύει τόν Σατανᾶ, τόν ὁποῖο ὀνομάζει «ἀδικημένο θεό». Ὅμως δέν δέχεται ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐκπροσωπεῖ τό κακό, ἀλλά ὅτι παίξει ἕνα θετικό ρόλο. Δηλαδή ἀναμασᾷ τό «δόγμα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» πού θέτει στό ἴδιο ἐπίπεδο τό καλό καί τό κακό καί τούς δίδει ἴδια ἀξία. Ἡ σατανιστική αὐτή ομάδα στηρίζεται κυρίως στήν ἀντίληψη τῆς Ἑλενας Μπλαβάτσκι.

3. Τό «ἐγκληματικό δόγμα».

Ἔχει γίνει φανερό πλέον ὅτι ὁ νεοσατανισμός δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα «ἄλλο πιστεύω» ἔστω και διεστραμένο. Εἶναι ἓνα «ἐγκληματικό δόγμα», τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ἀπειλή, ὄχι μόνον γιά τά ἴδια τά θύματά του, ἀλλά και γιά τό κοινωνικό σύνολο. Βεβαίως, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τό μεγαλύτερο κακό εἶναι ἡ ἀπώλεια ψυχῶν και ἡ παγίδευσή τους στά δίκτυα τοῦ «ἀνθρωποκτόνου» διαβόλου, ὁ ὁποῖος «ὡς λέων ὠρυόμενος, περιέρχεται, ζητῶν τίνα καταπίη» (Α΄ Πέτρ. 5-8).

Πέραν αὐτοῦ ὅμως, οἱ ἀρνητικές ἐπιδράσεις τοῦ ἐγκληματικοῦ αὐτοῦ δόγματος πάνω στήν προσωπικότητα τῶν νεαρῶν κυρίως ἀτόμων εἶναι καταλυτική. Ὁ «χειρισμός τοῦ νοῦ» πού ἐφαρμόζεται κι ἐδῶ, ὅπως σέ ὅλες τίς παραθησκευτικές ομάδες (σέκτες) ὀδηγεῖ σέ τρομακτικές ψυχικές καταστάσεις, σέ ὀλοκληρωτική ἀλλοίωση τῆς σκέψης, τῆς συμπεριφορᾶς, τοῦ ὅλου ψυχισμοῦ τῶν θυμάτων, στήν ἀποκοπή τους ἀπό τόν κοινωνικό περίγυρο και τό παρελθόν. Ἡ ἀν-κοινωνική συμπεριφορά και ἡ ἐχθρική στάση ἐναντι τῆς οἰκογένειας και τῆς κοινωνίας ἐκδηλώνονται μέσα ἀπό πράξεις βίας, ὀργιαστικές τελετές, πόση αἵματος, μέχρι και θυσίες ζώων και ἀνθρωποθυσίες.

Διαβάζομε στήν «σατανιστική βίβλο» (σελ. 89-90): «Ὅταν ἓνα ἄτομο μέ τήν ἀξιόμηπη συμπεριφορά του πρακτικά ἀποζητᾶ νά καταστραφεῖ, εἶναι πραγματικά ὑποχρέωση σου νά τούς ὑποβάλεις στήν ἐπιθυμία τους... Ἔχεις κάθε δικαίωμα νά τούς καταστρέψεις (συμβολικά) και ἐάν ἡ κατάρα σου ὠθεῖ στήν πραγματική τους ἐκμηδένιση, χαροποιήσου γιατί ἔχεις συντελεστικά ξεφορτώσει τόν κόσμο ἀπό ἓνα κτήνος. Ἐάν ἡ ἐπιτυχία ἢ εὐτυχία σου ἐνοχλεῖ κάποιον ἐσύ δέν τοῦ χρωστᾶς τίποτε. Ἔχει δημιουργηθεῖ γιά νά ποδοπατηθεῖ. Ἐάν οἱ ἀνθρώποι ἔπρεπε νά ἔχουν τίς συνέπειες τῶν πράξεών τους, θά τό σκεφτόταν δύο φορές».

Δέν ἀντιλέγει κανείς ὅτι ὑπάρχουν και περιπτώσεις πού εἶναι ἀποτέλεσμα διαταραγμένης προσωπικότητας ἢ ἐπιλόλαιης νεανικῆς συμπεριφορᾶς γιά ἱκανοποίηση τῆς περιέργειας ἢ γιά τήν ἀπόκτηση, δῆθεν, μέσω τοῦ σατανᾶ (sic), δυνάμεως, πλούτου ἢ ἡδονῆς. Ὅμως ὑπάρχουν και ἐκεῖνες οἱ περιπτώσεις γιά τίς ὁποῖες δέν χωράει καμιά ἀμφισβήτηση γιά τήν παρουσία τοῦ «ἀνθρωποκτόνου».

Και τό ἐρώτημα πού προκύπτει εἶναι: Ἐραγε οἱ λεγόμενοι σατανιστές τῆς Γερμανίας ἦταν ψυχικά ἀσθενεῖς - ὅπως οἱ συνήγοροί τους θέλησαν νά ὑποστηρίξουν - και γι' αὐτό προσχώρησαν σέ διεστραμένες ομάδες, ἢ μήπως ὁ ἴδιος ὁ σατανισμός διέστρεψε τήν ψυχή τους και τούς κατάντησε ἐγκληματικά στοιχεῖα;

Και τοῦτο διότι εἶναι διεθνῶς διαπιστωμένο ὅτι ὑπάρχουν σέκτες, ὅπως εἶναι και ὁ σατανισμός, μέ «ἐγκληματικά δόγματα», τά ὁποῖα ὀδηγοῦν σέ ἐγκληματική συμπεριφορά και ἐγκληματικές πράξεις. Γι' αὐτό και διεθνεῖς ὀργανισμοί, ὅπως εἶναι τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ζητοῦν τήν λήψη μέτρων ἐναντίον τῶν ὁμάδων αὐτῶν. Τό Ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τῆς 29.2.96 κάνει λόγο γιά «ἐγκληματική δραστηριότητα ὀρισμένων σεκτῶν» και ζητεῖ ἀπό τίς χῶρες-Μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως νά λάβουν αὐστηρά μέτρα γιά τήν ἀντιμετώπισή τους.

4. Ὑποκριτική ἀνησυχία.

Κάθε φορά πού ἐκδηλώνεται κάποιο περιστατικό σατανιστικῆς δραστηριότητας γίνεται ἀντικείμενο ἔντονου σχολιασμοῦ και προβολῆς μέσα ἀπό τά μέσα ἐνημερώσεως. Καλοῦνται φορεῖς και εἰδικοί νά μιλήσουν γιά τόν τρόπο ἀντιμετώπισης τοῦ «ἐχθροῦ» τῆς κοινωνίας και εἰδικώτερα τῶν νέων. Ἀφοῦ ὅμως ὅλα σχολιαστοῦν, συχνά ἀπό ἀναρμόδιους, και τό γεγονός «πουλήσει» ἀρκετά, ὅλα πάλι ξεχνιοῦνται και οἱ μόνον κερδισμένοι εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ σατανιστές πού κατόρθωσαν γιά ἄλλη μία φορά νά κάνουν γνωστή τήν ὑπαρξή τους, σκορπώντας μάλιστα τόν φόβο σέ πολλούς γιά τίς δῆθεν «ὑπερφυσικές» διασυνδέσεις τους μέ τόν «ἄρχοντα τοῦ σκότους». Ἐραγε οἱ συζητήσεις και ἐνίοτε ἡ δημιουργία πανικοῦ στοῦς ἐμβρόντητους πολίτες πού παρακολουθοῦν τά γεγονότα, λύνει τό πρόβλημα;

Ὅταν στήν συνέχεια, μέσα ἀπό τίς ἴδιες ὀθόνες, μέσα ἀπό τά ἴδια περιοδικά, και ἄλλα ἔντυπα πού κραυγάζουν γιά τήν ἀντιμετώπιση δῆθεν τοῦ προβλήματος προβάλλονται, μέ ἓνα σωρό τρόπους, οἱ θέσεις τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τοῦ νεοσατανισμοῦ, τῆς ἀστρολογίας, τῶν μάγων και τῶν λοιπῶν «ἐμπόρων κάλπικης ἐλπίδας», δέν εἶναι τουλάχιστον ὑποκριτική ἢ ἀνησυχία πού ἀρκετοί ἐκδηλώνουν; Ὅταν τά παιδιά και οἱ

νέοι εξοικειώνονται με τόν άποκρυφισμό και τόν νεοσατανισμό μέσα από τά χαρτοπαιγνίδια, τά video games, τά παιδικά βιβλία, τήν σκληρή ρόκ μουσική με τούς σατανικούς στίχους, τίς ταινίες θρίλερ κ.λ.π., δέν εἶναι πιθανόν νά θελήσουν κάποτε νά «δοκιμάσουν» στήν πράξη, μέσα σέ ομάδες περιεργων φαινομένων, τό πόσο στέκονται αὐτά πού διάβασαν ἤ εἶδαν; Μά ἐκεῖ εἶναι πολύ πιθανόν νά παραμονεύει ἕνα «ἐγκληματικό δόγμα», μιά θανάσιμη σέκτα, μιά σατανική παγίδα γιά τήν ἀθώα καί ἀπαλή νεανική ψυχή.

Ἄς μὴν ὑποκρινόμαστε λοιπόν. Ἄς μὴ στρουθοκαμηλίζουμε. Ἄς μὴ προσπαθοῦμε νά ξεφορτωθοῦμε τίς εὐθύνες πού εμεῖς πρῶτοι ἔχομε ἀπέναντι στά παιδιά μας. Ἄραγε, φταῖνε μόνον οἱ σατανιστές ἢ καί ἐκεῖνοι πού ἀδιαφοροῦν γιά τήν σωστή διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν μας; Θά παραμένουν ἀνεξέλεγκτοι ἐκεῖνοι πού δέν διστάζουν νά ἐμπορεύονται τόν σατανισμό γιά νά αὐξήσουν τά παράνομα κέρδη τους; Μήπως καί ἕνα σατανικό δόγμα δέν εἶναι ἐξ' ἴσου θανατηφόρο ναρκωτικό, «ψυχοναρκωτικό», ὅπως καί οἱ ἐξαρτησιογόνες οὐσίες;

5. Ἀντιμετώπιση

Ποῦ ὅμως πρέπει νά ἀναζητηθῇ ὁ τρόπος ἀντιμετώπισεως αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς;

Ἀκούγεται συχνά τό ἐρώτημα: «Ἡ Ἐκκλησία τί κάνει;» Ἄν ἐκεῖνοι πού μεταφέρουν τήν πληροφορία στό Κοινό ἤθελαν πράγματι νά τοῦ κάνουν γνωστό τό τί κάνει ἡ Ἐκκλησία στόν πνευματικό καί κοινωνικό τομέα καθημερινά, τότε ἀσφαλῶς καί δέν θά ἐτίθετο αὐτό τό ἐρώτημα.

Καί τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία διαθέτει καί προσφέρει ὅλα τά πνευματικά ὄπλα γιά νά θωρακίσει τόν πιστό ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ σατανᾶ. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας εἶναι «Ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας». Γι'αὐτό εἶναι ἡ ἀσφαλῆς κιβωτός τῆς σωτηρίας γιά κάθε ἄνθρωπο. Ὁ πιστός ἀνήκει στόν Κύριο Ἰησοῦ, θωρακίζεται με τήν Χάρη τῶν Μυστηρίων καί πάνω του δέν μπορεῖ νά ἔχει καμιά δύναμη καί ἐξουσία ὁ σατανᾶς.

Ἐκτός τούτου, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὀργανωμένους φορεῖς ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισεως προβλημάτων πού δημιουργοῦνται σέ ἄτομα καί οἰκογένειες ἀπό τήν ἐγκληματική δραστηριότητα τῶν ἐπικίνδυνων παραθρησκευτικῶν ομάδων. Τό κέντρικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας σ'αὐτόν τόν τομέα, ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν αἱρέσεων, ἀντιμετωπίζει καθημερινῶς πληθώρα περιπτώσεων, συμπαρίσταται σέ θύματα καί οἰκογένειες θυμάτων, ὀργανώνει Πανορθόδοξες συνδιασκέψεις, ἱερατικές συνάξεις, ὀμιλίες, ἐκπομπές, ἐνημερώνει μέσῳ Ἐγκυκλίων, ἐντύπων καί ἀνακοινώσεων τόν Λαό τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως δέν ἐξαντλεῖται ἐδῶ ὁ τρόπος ἀντιμετώπισεως τῆς ἀπειλῆς. Καί τοῦτο διότι, ὅπως ὑπογραμμίσαμε ἐπανειλημμένα πῶς πάνω, πρόκειται γιά ἐγκληματική δραστηριότητα. Κι ὅταν ὑπάρχει ἐγκλημα, ὅταν διαπράττονται φόνοι (ἀνθρωποθυσίες) καί αὐτοκτονίες καί χάνονται ζωές, ὅταν νεαρά ἄτομα κατανοῦν ράκη καί ὀδηγοῦνται στά ψυχιατρεῖα ἢ ἀπειλοῦνται ἔννομα ἀγαθά, ἡ εὐθύνη ἀνήκει πλέον στά ἀρμόδια Ὅργανα τῆς Πολιτείας. Αὐτό ἄλλωστε ζητᾶ τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο μέ τά Ψηφίσματά του, αὐτό κάνουν πολλές χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, μέ εἰδικές Κρατικές Ἐπιτροπές, πλὴν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει καθῆκον καί ὑποχρέωση νά ἐνημερώνει, νά συμπαρίσταται καί νά συνεργάζεται ἐνδεχομένως με τήν Πολιτεία. Καί τό κάνει χωρίς φανατισμό καί μισαλλοδοξία. Τό ἐγκλημα ὅμως ἀντιμετωπίζεται με τόν νόμο. Ὑπάρχουν νόμοι τοῦ Κράτους γιά νά ἀντιμετωπίζονται, νά διώκονται καί νά τιμωροῦν τό ἐγκλημα. Κι ἂν δέν ὑπάρχουν τέτοιοι νόμοι γιά τήν συγκεκριμένη περίπτωση, τότε πρέπει ἐπείγοντως νά νομοθετηθοῦν. Αὐτό ὅμως εἶναι ἀρμοδιότητα τῆς Πολιτείας καί ὄχι τῆς Ἐκκλησίας. Δέν διστάζουμε νά ποῦμε ὅτι ἔχομε καθυστερήσει ἐπικίνδυνα.

6. Ἡ νίκη κατά τοῦ σατανᾶ.

«Ἡ Χριστιανική ἀντίληψη περί Θεοῦ, περί ἀνθρώπου, περί κόσμου καί περί σωτηρίας, ἡ οὐσιαστική σύνδεση ἀνάμεσα στήν χριστιανική πίστη καί στήν καθημερινή μας ζωὴ θά προσφέρει στοὺς νέους τήν ἀπαραίτητη αὐτοσυνειδησία τοῦ χριστιανοῦ, θά τόν καλύψει πνευματικά καί θά ἀποτρέψει τήν ἐσωτερική του ἀναζήτηση στήν ὁποία ἐξωθεῖται ἀπό τά ποικίλα ὑπαρξιακά κενά» (π.Αντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Νεοσατανισμός, σελ. 288).

Ὁ σατανᾶς εἶναι ἓνας «πεπτωκός ἄγγελος», ἓνας νικημένος ἐχθρός. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Δυνατός καί Ἀληθινός Θεός, ἐνίκησε τόν σατανᾶ καί εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Ἐκεῖνος πού ἔχει ἐξουσία «ἐπί πνευμάτων ἀκαθάρτων». Διαβεβαίωσε γι' αὐτό ὁ Ἴδιος τούς μαθητές Του: «Ἐθεώρουν τόν σατανᾶν ὡς ἀστραπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» (Λουκ. 10,18). Ὁ σατανᾶς, χωρίς τήν παραχώρηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, δέν ἔχει ἐξουσία οὔτε πάνω σέ «ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένην» (Ματθ. 8, 30). Ὁ Χριστός εἶναι γιά μᾶς, ἡ δύναμη, ἡ ἐλπίδα, ἡ σωτηρία.

Ὁ πιστός Χριστιανός δέν φοβᾶται λοιπόν τόν σατανᾶ. Τό πολύ - πολύ αὐτός ὁ αἰώνιος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου νά γίνει μιά «καλή» εὐκαιρία γιά πολλούς, νικώντας τούς πειρασμούς καί τίς παγίδες του, νά μποῦν εὐκολώτερα στόν Παράδεισο.